

Letošnje počitnice.

Bil sem na počitnicah v prijazni vasi na Notranjskem. Vas sama leži v ravnini, okroginkrog pa so visoki griči.

Nekega dne je došlo poročilo da pridejo vojaki. Občinski sluga Janez je naznanjal to novico od hiše do hiše ter pripravljaj stanovanja za vojake. Precej tretji dan po tej novici pa spet naznanilo, da pridejo drugi dan zjutraj ob sedmih. Na vse zgodaj zjutraj je bilo pokoncu vse, staro in mlado, ter je čakalo vojake. Točno ob 7. prikorakajo. Na čelu major. Župan ga uljudno pozdravi ter mu naznani, da so pripravljena za vojake stanovanja. Pa se obrne major ter ukaže vojakom, da naj se ustavijo. Potem jih oddeli ter jim ukaže, da naj se razidejo vsak na odločeno mu bivališče. Opoldan so si kuhali vojaki sami. Ravnotako tudi zvečer. Popoldan so se zopet zbrali. Postavili so se namreč v vrsto, da jim predstojnik prebere povelje. Potem so naredili nekaj vaj ter so odkorakali spet na svoj dom. Drugo jutro ob petih je bil naznanjen odhod. Zopet se je zbralo vse polno ljudi, da bi videli še enkrat vojake. Po odhodu vojakov smo se zbrali pa otroci ter se zmenili, da se gremo tudi mi igrat vojake. Vsak si je pripravil leseno puško, sablo in papirnato čako. Popoldan smo se zbrali na igrišču ter se postavili v vrste. Županov Ivan je prijezdari na malem poniju. Bil je izbran za poveljnika. Lepo razvrščeni odkorakamo v gozd. Tam so bile naše vojaške vaje. Ko smo se naveličali, hajdi spet domov. Sredi vasi se postavimo, da ljudem pokažemo, kaj znamo. Potem se razidemo vsak na svoj dom. Tako se je godilo dannadan do konca počitnic.

Bili so lepi dnevi. A bolj koristni so dnevi resnobe učenja. Vse ob svojem času.

M. P.

